

Taraba cu dorințe

Proză scurtă

Loana Ciobanu s-a născut în 1960 în orașul Slatina. A absolvit Facultatea de Matematică a Universității din București și este profesoară la un liceu din capitală.

A fost publicată doar în calitate de traducătoare din limba franceză, de către Editura Hasefer, cu volumul “Pași împlețiți cu mersul unui înger” de David McNeil și un capitol din volumul de eseuri “Martori ai viitorului” de Pierre Bouretz.

Loana Ciobanu

Taraba cu dorințe

Proză scurtă

EDITURA UNIVERSITARĂ

Celor pe care îi voi iubi mereu

CUPRINS

Până la urmă, poimâine este o altă zi	9
Halatul mov al doamnei M.....	25
E timpul	41
Ana are mere	46
Taraba cu dorințe	48
ALEXROBERTMARIAILINCA.....	52
Tatăl, privit din spate.....	54
Um bébé	56
Și tu ai fost.....	60
D.E.F.....	64
Cui vă las.....	68
Aceeași diferență de vârstă.....	72
Odă colegului de birou	75
O programare	78
Zâmbete în intersecție	83
Cristina și panoul	88
Două ferestre de tren.....	94
Lacrimi, minciuni și ruladă cu nucă	99

Alzheimer și soțul	103
Suflet lângă suflet.....	110
Paris, ultimul vis	113
Un tablou de foarte mici dimensiuni	119
S.M.S.....	124
Poeziile ucigașe și kilogramele	128
Indiscreție.....	132
Telefon sunând.....	138
Un accident stupid	144
Nouă fără zece.....	148
Giselle (Școala de balet a fiicei).....	158
Marele Premiu de Revelion.....	165
Disparația unei femei	180

PÂNĂ LA URMĂ, POIMĂINE ESTE O ALTĂ ZI

Gata. Am făcut-o. Am zis da. Nu vă temeți, nu m-a cerut nimeni în căsătorie. S-a întâmplat o singură dată, demult, nu cred să îmi mai amintesc exact cum, dar asta este altă poveste. Astăzi da-ul a fost pentru petrecerea de sâmbăta viitoare, se logodește fiica celei mai bune prietene, Doamne, ce-am spus, dacă prietena mea are o fiică bună de logodit, deja o logodnă cam târzie, atunci eu....

Dar nu, nu vreau să mă gândesc acum la acest aspect al vieții mele. Poate săptămâna viitoare. Sau la anul. Acum trebuie să mă preocup să arăt foarte bine pentru că Maria, ea e prietena mea cea cu fiica..., știți deja, mi-a spus că o să invite, special pentru mine, un tip bine, divorțat, serviciu cu bani mulți, ce mai, o partidă, și eu trebuie ne-a-pă-rat să-l cuceresc, adică să îi arăt cea mai bună versiune a mea, uau, adică, ce să...

Lasă. O scot eu la capăt cumva. Totul e să fiu organizată, adică exact așa cum nu sunt eu de obicei. Deci, pasul unu, făcut. M-am programat la manichiură, epilat, tratament cosmetic, tuns și coafat, ba chiar și la machiaj, la sfatul cu ton de poruncă al Mariei, și să nu te prind că încerci să te machiezi singură, fiindcă iar ai să arăți ca o mască de Halloween, ca de Revelionul trecut, nu am vrut să mă cert cu ea, dar aș fi putut să îi spun că atunci trecuseră doar două luni de când ...

N-am mai fost la coafor de ani buni, mi se părea mereu că arunc banii, sunt sigură că ați fi fost de acord cu mine dacă m-ați fi văzut ieșind pe ușa coaforului ba cu unghii galbene în loc de roz pal, ba cu o uriașă meșă portocalie în locul câtorva fire nisipii cum mi-aș fi dorit pentru a-mi da o înfățișare mai rafinată. Așa că, după asemenea eșecuri, nu e de mirare că de o vreme îmi port părul culoarea lui naturală, castaniu spălăcit cu multe fire albe, strâns lejer într-o elegantă coadă de cal pe care mi-o tunde Cristi, pardon, mi-o tunde, pentru că acum Cristi, ei da, Cristi nu mai e soțul meu, acum o săptămână am semnat ultimele acte pentru divorț, iar eu tot nu știu de ce m-a părăsit, a plecat de acasă acum aproape un an, și de atunci eu mă întreb zi și noapte...Of, Doamne.

Gata, fato, adună-te, viața merge mai departe (astea sunt cuvintele Mariei, să știți, eu am cam rămas fără grai în ultima vreme), dar prietena mea e o femeie deșteaptă și puternică și eu trebuie să o ascult, și mi-am luat și rochie, adică pasul doi, făcut.

Este o rochie neagră și elegantă, măsura XXXXL, să nu vă încredeți în atâtea X-uri, eu sigur port cu unul mai puțin, și la început rochia îmi venea ca un sac, așa că am dus-o la strâmtat și scurtat, apoi la lărgit și lungit, dar acum e gata. Mă așteaptă pe umeraș în șifonier, boțită toată printre alte multe haine de-ale mele, pentru că, deși Cristi și-a luat toate lucrurile, eu am lăsat dulapul lui gol. Cine știe, poate dacă fac asta el se va întoarce. Și nu cumva să credeți că am o garderobă prea bogată, dar păstrez toate bluzele și fustele și pantalonii care mi-au rămas mici dar în care sper să mai încap cândva.

Pantofii îi am de la cununia civilă. A mea. Cu soțul meu, Cristi. Adică fostul meu soț, pentru că, v-am spus,

Cristi a plecat, și eu tot nu știu de ce, și l-am întrebat, și el a vorbit o oră, dar eu nu l-am auzit pentru că plângeam în hohote, și apoi el a ieșit din casă trântind ușa, și eu... Dar să revin, deci pantofii nu sunt chiar noi, au doisprezece ani deja, însă stilul clasic nu se demodează niciodată, e drept că îngrășându-mă mi-a crescut măsura la picior cu cel puțin un număr, și de cum am un pic de toc labele mele încep să se umfle precum aluatul cel mai pufos de cozonac, dar nu-i nimic, sâmbătă o să înghit niște Apuretin, n-am să beau nicio gură de apă și o să arăt mi-nu-nat!!! Așa să-mi ajute Dumnezeu.

Dar ciorapii sunt noi. Și groaznic de scumpi. Dacă mai puneam o sută de lei îmi luam o canapea de la Ikea, că tot s-a stricat cea veche din living, de câte ori am întins-o și strâns-o pe vremea când dormeam cu Cris...Nu. Mai bine să vă descriu ciorapii. Sunt, de fapt cred că știți modelul, din aceia cu elastic acoperit cu dantelă. M-am asigurat că dantela e fină și nu se observă prin rochie. Aș fi vrut (oare de ce) o măsură mai mare, dar nu aveau, și vânzătoarea, o tânără foarte amabilă, m-a asigurat că nu e nevoie, merg și ăștia, de fapt ea s-a exprimat mai îngrijit, a spus aceștia, abia, a continuat ea, vă vor contura mai bine gleznelor și gambele. Care glezne, am vrut eu să întreb, dar am reușit să mă abțin.

Pasul trei, făcut și el. Adică vorbit cu tanti Geta, care l-a crescut aproape zece ani pe Vlăduț, începând de la câteva luni, când eu a trebuit să mă întorc la serviciu neapărat, pentru că altfel lumea s-ar fi prăbușit fără mine (aiurea, să nu credeți asta, adevărul e că șefa obosise de prea multă muncă, de unde cu mine obosea de prea multă ședere). Deci, tanti Geta vine mâine la ora șaptesprezece, (adică vreo șase și douăzeci), iar când a aflat vestea, Vlăduț

mi-a aruncat privirea lui de șapte virgulă cinci pe scara urii față de mama, adică de ce nu poate el, la venerabila vârstă de unsprezece ani, să rămână singur o seară, sau chiar o noapte dacă totul merge conform planului cu tipul de la petrecere, iar eu mi-am liniștit fiul spunându-i că oricum tanti Geta o să adoarmă buștean în fața televizorului, așa că nici nu se pune problema că l-ar deranja cineva. Sau, cine știe, acum mi-a venit ideea, poate băiatul vroia să invite o fată pe la el, ce fată, și eu de ce nu știu. Ho, femeie. Potolește-te. Astea sunt tot vorbele Mariei.

Pasul patru, în desfășurare. Sunt la ușa salonului de coafură din blocul de alături. Intru, la recepție o brunetă cu niște unghii lungi și ascuțite, roșii-sângerii, îmi zâmbește cu buzele argintii și botoxate reușind un fel de rânjel, bună ziua, bine ați sosit în salonul nostru, cu ce vă putem ajuta, eu îi spun cuminte numele și motivul vizitei, da, începem cu epilatul și tratamentul cosmetic, Doriii, strigă ea brusc, cu o voce ascuțită care mă face să tresar și îmi dă furnicături pe șira spinării, ești liberă, a venit programarea de la unu, să vină, se aude o voce din fundul unui hol lung și eu o mă îndrept cuminte într-acolo.

Cosmeticiană, o femeie de vârsta și dimensiunile mele îmi zâmbește complice, astăzi ne facem frumoasă, doamnă, vrem să cucerim pe cineva, nu? De unde știți, aproape că îmi scapă cuvintele, le opresc pe buze în ultimul moment și îi zâmbesc și eu slab, poftiți, dezbrăcați-vă aici, așaaa, pantofii, șosetele, și pantalonii vă rog, continuă ea dulce, de parcă ar vorbi cu un copil handicapat, ce urmează e horror, vorba lui Vlăduț, picioarele îmi iau foc de la ceara fierbinte și eu scâncesc slab, rabdă baba la frumusețe, îmi zâmbește cosmeticiană, care babă, mă zburlesc la ea în gând, babă ești tu, continuu eu tot în gând.

Și acum, tratamentul cosmetic, apoi după manichiură și coafat, reveniți la mine pentru machiaj. Mă întind la loc pe pat după ce am fost obligată să îmi scot și bluza, sunt îngrozită la gândul imaginii mele acolo, întinsă pe patul îngust doar în sutien și chiloți, măcar să-ți fi pus și tu setul albastru, mă cert eu în gând, și apoi mă liniștesc, toanto, crezi că ți-ar mai fi venit, când ți l-a cumpărat Cristi erai cu mai slabă cu..., mai bine îmi fac gândurile să tacă. Gata, gândurile nu mai scot o vorbă și cosmeticiana, din solidaritate probabil, mă învelește cu un prosop mare, îi zâmbesc recunoscătoare și mă las în voia torturii numite tratament cosmetic. Ce față încărcată aveți, îi aud vocea și dintr-odată îmi pare mai puțin simpatică, ar trebui să veniți mai des, da, mă gândesc eu, cu ce bani, când lui Vlăduț îi trebuie atâtea, nu că nu mi-ar da și Cristi bani pentru el, chiar din prima lună de când a plecat de acasă a început să îmi vireze sume mari, mai mari decât pensia alimentară pe care a stabilit-o tribunalul, și știu că va continua să o facă, doar că eu trebuie să îl ajut pe Vlăduț să treacă peste perioada asta grea, deși nu știu dacă lap-topul și tableta și telefonul ultimul tip pe care i le-am cumpărat sunt ajutorul cel mai bun....

Gata, mă scoate din gânduri vocea cosmeticienei, aveți un ten ca o piersică, zice ea, și eu arunc o privire cu coada ochiului în oglindă în timp ce mă îmbrac și zăresc doi obraji roșii ca focul și un nas lucios, da, mulțumesc, zic eu, ne vedem mai târziu, sigur, sigur, și aproape sunt împinsă pe ușă când din recepție se aude vocea ascuțita, Doriiii, ți-a venit programarea.

Revin în încăperea spațioasă unde se află coaforul, mă îndrept spre recepționistă, știți, miaună ea, avem o problemă, colega la care v-ați programat la coafor nu a

putut să vină astăzi, a făcut o criză gruaznică (vă redau pronunția originală) de bilă, cealaltă colegă e foarte (știti, pronunția...) ocupată, dar Reli, șamponeza noastră e aici și vă poate ajuta, vă asigur că e foarte (...) pricepută. Prima pornire e să mă întorc pe călcâie și să plec, dar oglinzile care mă urmăresc cu dușmănie în salonul acesta îmi spun că nu, nu este posibil să ajung așa la petrecere, și eu le cred și mă răzgândesc.

Bine, oftez eu, urmând buzele argintii și unghiile sângerii spre scaunul liber lângă care mă așteaptă o puștoaică de, hai, cu îngăduință șapteșpe ani (împliniți ieri), care încearcă să copieze aplombul colegei mai în vârstă de la oglinda alăturată. Ce dorește doamna? Sincer, mă gândesc eu, doamna și-ar dori să fie acasă, pe canapeaua ei scâlciată, cu un pahar de vin alb alături și un serial coreean romantic pe ecran, cu picioarele învelite în pledul ponosit și călduros, dar doamna nu poate să facă acest lucru azi, așa că îmi îndrept privirea întrebătoarea spre persoana foarte (Doamne ferește, dacă mai stau mult în salonul ăsta o iau razna cu totul) competentă din spatele meu, care, apucând o șuviță din părul încâlcit și fără viață, ca urmare a intensei și totalei lipse de îngrijire pe care i-am acordat-o, rostește foarte sigură pe ea, îl și vopsim, nu?

Da, îngaim eu pierită, gândindu-mă imediat dacă banii de pe card îmi vor fi suficienți și pentru vopsit, aaa, mă liniștesc eu, dar am la mine cardul de credit, uraaa, că tot reușisem în sfârșit alaltăieri să acopăr datoria, este timpul pentru una nouă. Doar o data în viață se logodește fiica prietenei mele. Adică, sper că doar o dată. Măcar ea...

Așa că mă las relaxată pe mâinile domnișoarei care, cu pricepere, îmi smulge jumătate din părul și așa rar pe care îl am, mă scuzați, e foarte încurcat, îngaimă ea

rupându-mi încă o șuviță, în timp ce mie îmi curg lacrimi de durere dar rezist eroic. Apoi mă tunde cu zece centimetric mai scurt decât îi arătasem, poate nu am arătat bine, o iert eu încă o dată, azi o întrec și pe Maica Tereza în îngăduință, mă colorează în negru violet, de unde eu îmi doream un castaniu cald și reușește să creeze câteva bucle anemice, care sigur vor arăta drepte ca lumânarea în jumătate de oră.

Recepționista sângeriu argintie mă conduce apoi spre minuscula încăpere a manichiuristei, care mă salută cu ușoare înclinări ale capului, eu surâd și îi răspund la fel, în curând surâsul îmi îngheață pe buze pentru că îmi dau seama că mișcarea din cap a tinerei care tocmai își înfige forfecuța în degetul meu mare de la mâna dreaptă (ei, nu vă speriați, doar în unghie...deocamdată) este neîntreruptă, regulată și, în mintea mea cel puțin, se transmite ca un tremur și în mâini.

Îmi înăbuș din nou pornirea de a o lua la goană, cam multe porniri a trebuit eu să înăbuș în ultima vreme, cum ar fi să îl sun pe Cristi în fiecare zi, să îl rog să intre în casă când vine să îl ia pe Vlăduț pentru zilele pe care le petrec împreună, să mă arunc de gâtul lui și să îl sărut așa cum făceam când eram tineri și îndrăgostiți și cum eu cel puțin uitasem în ultimii ani.

Sunt muuult prea bine crescută pentru a striga la biata tânără din fața mea, oprește-te, că mă tai, și, să nu uităm, degetul meu este captiv în mâinile ei tremurătoare, așa că rămân nemișcată, cu inima bătându-mi nebunește în piept, ba nu, în gât și în urechi, până ce forfecuța și pila electrică sunt puse fiecare la locul ei și începe epopeea alegerii culorii. Pentru că, mă gândesc eu cu inima la loc în piept și pulsul la valori normale, dacă îi va tremura mâna și

voi fi roz-bej și pe degete nu doar pe unghii nu va fi deloc, dar deloc o nenorocire așa de mare.

Cu unghiile sclipind auriu (ce, doar nu credeți că îmi vor ieși bej-roz, nuuu, mie niciodată...) și simțind cum fericirea îmi inundă pieptul la gândul că în curând voi scăpa din infernul înfrumusețării, mă îndrept din nou spre camera cosmeticienei, dar numai după ce binecunoscutul strigăt ascuțit, Doriii, ești gata, mi-a străpuns iarăși timpanele și mi-a zguduit creierul.

Să-mi spuneți ce nuanțe purtați ca să ne asortăm cu machiajul, îmi spune cosmeticiana, nuanțe, pe dracu', îi răspund eu urât în gând, dar mă aud rostind șoptit, este neagră, apoi îmi dreg vocea și spun mai apăsător, este o rochie clasică neagră, din mătase grea, trag eu o minciună, auzi, mătase grea, cârpă, drăguță, cârpă, nu te mai da mare, aaa, mă țintuiește cosmeticiana pe un taburet și îmi apasă genunchii cu ai ei, uitându-se atentă la fața mea care între timp revenise la culori mai normale, îi lipsea o lupă și ar fi arătat exact ca Sherlock Holmes, atunci trebuie să alegem culori mai vii, să compensăm monotonia. Pfiu, zic iar gândurile mele, auzi, monotonia...

Mă las în voia ei, unsă, periată, stropită și simt la un moment dat că îmi lipește sub ochi două bucăți ce par a fi de hârtie sau plastic. Ca să pot machia mai bine ochii fără să stric fața, îmi spune ea. Și atunci eu mă arăt o femeie pentru care îngrijirile cosmetice sunt o a doua natură și o întreb, vor rămâne toată seara pe față, nu, pentru că așa văzusem eu într-o reclamă când jucam TileMaster, presupun că știți jocul, nu e cine știe ce provocare intelectuală, dar e bun să îmi abată gândurile seara de la întrebarea de ce a plecat Cristi, de ce, și cum vă spuneam, acolo am văzut eu cum unei femei i se aplicau niște chestii

transparente sub ochi care nu știu ce rol aveau, că nu mă uit prea atentă la reclame, de obicei atunci ridic ochii și privesc peretele gol din fața mea, unde era un tablou pictat de Cristi și pe care și l-a luat când....

Aud un râs gâlgâit deasupra capului meu și mă trezesc din gânduri, cum să vă las, doamnă, hârtiile astea pe față, și îmi flutură în fața ochilor pe care îndrăznesc să îi întredeschid niște fâșii albe lungi și late, nu, astea sunt doar până termin machiajul ochilor, continuă ea nepu-tându-se opri din râs, eu tac chitic, închid repede ochii și îmi jur, pentru a câta oară în viață, că nu mai deschid gura ca proasta când nu mă pricep. Niciodată, vreodată. Am zis.

Când în sfârșit cosmeticiana mă obligă să deschid ochii ca să îi admir opera, din oglinda uriașă pe care o ține în fața mea mă privește o femeie necunoscută, cu sprâncenele groase și stufoase, de unde inițial erau câteva fire, cu genele încărcate de rimel de abia poate să clipească (ea, femeia), cu fața strălucind într-o nuanță ușor portocalie, asortată cu rujul în strat gros (oare femeia aceasta va mai putea scoate vreo vorbă?) și cu pleoapele arătând cam ca gâtul de curcan, nu, nu la culoare, nu mă înțelegeți greșit, doar la textura aceea brobonată, nu știu cum să vă explic mai bine.

Încercând să nu mă mai uit în nicio oglindă, mă îndrept spre recepție, achit, cu cardul de credit, bineînțeles, suma uriașă care a ieșit din adunarea tuturor chinurilor, pardon, bonurilor, și apoi, pentru că niciodată nu am îndrăznit altfel, sunt probabil o persoană prea lașă, trec pe la fiecare angajată a salonului care s-a ocupat de înfățișarea mea și las un bacșiș enorm fiecăreia, sau doar mie îmi pare așa, comparat cu fluturașul de salariu, manichiurista și șamponeza se uită mirate la mine și citesc clar

în ochii lor întrebarea, femeia asta e chiar nebună, sau ce, doar cosmeticiana evaluează rapid suma, se vede pe fața ei că e mulțumită, dar de asemenea că se simte demnă de o astfel de recompensă, și plec fără niciun ban în portofel, poate mai are Vlăduț ceva prin buzunare, dar ce contează când ieși teafără, nevătămată și foarte colorată_dintr-un salon de styling.

Ajung acasă, Vlăduț de regulă nu mă vede când ne încrucișăm prin casă, dar acum rămâne împietrit și se holbează la mine, ce, ce e, îl reped eu, nu ai mai văzut femeii machiate? Deschide gura să spună ceva, dar se oprește, norocul meu, îți mulțumesc, Doamne, altfel cine știe ce mi-ar fi auzit urechile, și se duce în camera lui închizând ușa cu zgomot. Așa face el de o vreme. Cam de când Cristi a..

Aștept plină de nerăbdare și deja frântă de oboseală petrecerea. Maria mi-a arătat fotografiile cu restaurantul, locul e elegant , rafinat chiar, gândul la un cocktail gustos îmi ridică puțin moralul. Mai am doar trei ore și treizeci și șase de minute până să beau prima gură de orice, asta bineînțeles dacă tanti Geta se încadrează în previziunile mele, dacă reușesc să îmi trag ciorapii cu elastic măcar zece centimetric deasupra genunchilor și dacă Uberul nu mă lasă să aștept la scara din spate a blocului, înțepenită de frig în hainele mele elegante(????), dar prea subțiri. Chestia cu așteptatul mi se întâmplă aproape ori de câte ori (rar) comand un Uber, pentru că intersecția din apropierea blocului e foarte aglomerată și încălciată.

Uuuf, am ajuns în sfârșit la doi pași de primul cocktail, adică pe treptele unei minunate clădiri de sfârșit de secol nouăsprezece bucureștean, adusă din nou la viață și strălucire. Constat cu spaimă că nu țin în mână decât

poșeta de paiete, moștenire de la mătușa Catrina, culmea eleganței prin anii șaizeci, și împietresc instantaneu. Cadoul. Am uitat cadoul. De dragul machiajului elaborat reușesc să nu plâng, altfel lacrimile mi s-ar înnoda șiroaie pe bărbie, pentru că umblasem zile în șir bezmetică prin toate magazinele după un cadou frumos și pe care să mi-l pot permite, și găsisem dantela aceea de cristal împietrită în formă de vas de flori în ultimul magazin de antichități în care intrasem, și dădusem pe el destul peste suma propusă, dar era frumos și eu venisem mândră cu el acasă și îl împachetasem și.... Și îl uitasem pe măsuța de lângă canapea, Doamne, de două ori Doamne, o dată pentru clipa în care voi spune logodnicilor: felicitări, să fiți fericiți, am uitat cadoul, și a două oară pentru tanti Geta care se va uita la televizor de pe canapea și ar putea să....

Dar portarul îmi deschide ușa grea de lemn masiv și fier forjat, și eu trebuie să mă mișc, garderobiera îmi surâde politicos, fără să pară deranjată de aspectul ponosit al paltonului meu, de, nu mă gândisem să fiu elegantă peste tot, Maria nu mă prevenise, un angajat proptit în fața următoarei uși mă întreabă suav dacă am rezervare, petrecerea de logodnă, îngaim eu impresionată de sclipirile candelabrelor și lampadarelor cu țurțuri de cristal, dar simt cum o stare de bine mă învăluie, întotdeauna am fost sensibilă la spațiul din jurul meu, și cel de aici ar fi fost exact ce i-aș fi cerut peștișorului auriu dacă m-aș fi întâlnit vreodată cu el. Dar nu s-a întâmplat asta, iar eu am stat și voi sta tot restul vieții mele în niște încăperi minuscule, care însă pot fi atât de încântătoare dacă ai lângă tine un...

Urmați-mă, doamnă, pe aici, vă rog. Vocea tânărului mă trezește din gânduri și îi zâmbesc cu zâmbetul meu cel mai larg, deși ar fi trebuit să îl păstrez probabil pentru tipul

pe care va trebui să îl cuceresc astă-seară, dar să știți că dacă mi-e bine, și acum încep să simt acest lucru, eu am o rezervă nesfârșită de zâmbete până la urechi, deși din pricina lor ies oribil în toate fotografiile, întrucât se întâmplă ceva cu fața mea, dar nu contează. Mi-e bine. E drept că pantofii mă strâng de îmi vine să urlu, și că deja călcâiul meu drept este plin de sânge, dar...mi-e bine.

Intru în salonul rezervat petrecerii, mesele rotunde nu sunt încă toate ocupate, îi zăresc pe logodnici, îmi pare că fețele lor iradiază în jur fericire, sunt și eu fericită pentru ei, îi sărut, le șoptesc povestea cu cadoul, scap ușor, oricum pentru ei nu mai contează acum nimic altceva decât omul de alături, pe fiica Mariei o știu din ziua în care s-a născut, boțul roșu și zbârcit s-a transformat acum într-o frumusețe de femeie, apoi o strâng în brațe pe Maria și îi simt în răspuns toată dragostea, îl sărut și pe soțul ei, iar apoi mă simt împinsă din spate de cineva, e tot Maria care mă conduce spre o masa de șase persoane la care mai e doar un scaun liber, sunt ușor năucă dar apoi înțeleg, iată, se întâmplă.

Ce se întâmplă? Păi, mai întâi, ciorapii mei cu elastic au început să alunece vertiginos pe picior în jos, mai ales stângul, pe care îl simt cum trece ușor, ușor, de obstacolul genunchiului și se lasă lin să alunece pe gamba mea proaspăt epilată. Și atunci o iau practic la fugă smulgându-mă din strânsoarea Mariei, cât să ajung mai repede la adăpostul feței lungi de masă.

Și apoi, se întâmplă că îl voi cunoaște pe el, pe tipul bine, divorțat., v-am spus mai devreme.

Ea este prietena mea cea mai bună, mă prezintă Maria celor așezați deja la masă, pe patru dintre ei îi cunosc demult, sunt două cupluri cu care mă știu de ani